

удара върху възстанието въ Морea и Пелопонезъ. „Тогава-нитѣ ужасни страдания на българския народъ никой езикъ и никой историкъ на свѣта не може да изкажатъ и опишатъ, нито пъкъ нѣкой съвременникъ може да си ги представи“, бележи съ огорчение Селимински. „Тогава дивото племе на кръвожаднитѣ турци, вмѣсто да преследва възстаницитѣ отъ възстаналитѣ страни, нападна невъоръженитѣ и невинни българи, погуби всичко съ мечъ и огънь, споредъ старата си система, и просто дирѣше поводъ да унищожи цѣлото християнско население“, добавя той въ споменитѣ си.

Върното е, че ако България не се повдига масово тъй, както Гърция, все пакъ на много мѣста въ България българитѣ единично или дружно подпомагатъ гръцкото движение и се борятъ мжжки за тържество на християнската свобода. Това не пропуска да подчертае другъ пътъ въ своитѣ съобщения и самъ Селимински. Виждайки въ подготовката на гръцкото възстание и въ дейността на хетерията „мълчаливо съгласие“ на руския императоръ Александъръ I, той подозира гърцитѣ, че вдигнали възстание и въ България, „за да насочатъ къмъ него вниманието на турската държава, а тѣ, необезпокоявани отъ никого, да изпълнятъ отдавнашния си замисълъ — да разширятъ границитѣ на Гърция“. Все въ сжщия историко-политически очеркъ отъ 1859 г., посветенъ на поведението на великитѣ сили къмъ Турция и подвластнитѣ ѝ народи, той бележи: „Гръцкото възстание отъ 1821 г. бѣ така устроено, че да се освободи Гърция чрезъ погрома на другитѣ християнски народи въ Турция и внѣ отъ нея“. Но, независимо отъ това схващане за неискреностъ и користъ на гърцитѣ въ задружната имъ дейность съ християнскитѣ съседи, Селимински не забравя да изтъкне ентузиазма и ревността на сънародницитѣ си въ голѣмото освободително дѣло, подхванато отъ гърцитѣ. Воденъ отъ „непримирима омраза“ къмъ турското владичество, чието сгромолясане желаялъ отъ сърдце, българскиятъ народъ давалъ доброволно помощта си на ония, които обмисляли начинитѣ за избава отъ робство; изслушвалъ съ радостъ агитаторитѣ въ полза на едно общо повдигане; и казвалъ: „Турция нека се махне отъ срѣдата ни, та после всичкитѣ християнски народи ще се възползуваме отъ общитѣ блага съ братско равенство“.